

DE ONVERGETELIJKE MOEDER

De Kolenkit is ooit de slechtste buurt van Nederland genoemd. Zolang ik hier woon met opgroeiende kinderen vecht ik voor deze wijk. Niet alleen om het beter te maken, maar ook om die bestempeling weg te halen van 'slechtste wijk van Nederland'. Want dat klopt absoluut niet. Ik ben Sakina Bouyachfar, 45 jaar oud en gediplomeerd bakker en werk het liefste met mensen samen.

Bij ons in de wijk was er geen buurthuis of jongeren centrum, er was helemaal niets. Dan moet je als buurtbewoner in actie komen. We pakten dit op met een groep moeders. Activiteiten, sport en spel. Zittend in binnentuinen met thuis gezette koffie, praten met buurtbewoners. Wat missen jullie hier? Wat pakken we samen op?

De gemeente kreeg hier lucht van en noemde ons de tijgermoeders. Een levensgroot schilderij als eerbetoon aan de tijgermoeders verscheen op de zijmuur van een van de flats. Toch voelden we ons niet gehoord en we werden vaak tegengewerkt. De drempel was te hoog. We verdwenen weer in onze huizen, raakten in geïsoleerd en eenzaam. Moegestreden veranderden we in vergeten moeders.

Bij de gemeente kwam een baan vrij als 'buurtbaner'. Het takenpakket bestond uit het groen in de wijk en ook armoede aanpak. Ik tuinierde al heel veel en legde moestuinbakken aan en meldde me aan samen met een mede vergeten moeder, en nog twee buurtwerkers. Als 'buurtbaners' werden we betaald en opgeleid. We waren een echt topteam en organiseerden veel. We voerden gesprekken met buurtbewoners en zetten projecten op en gingen met een koffiekar rond door de wijk.

We starten een voedseluitgifte, al snel groeide we van zes mensen in de rij naar 130. Toen Corona kwam leefden mensen echt in armoede. Alle instanties gingen op slot. Wat gebeurt er dan met al die mensen? Wij gingen door. We hielpen mensen eerst aan voedsel op maandag en woensdag. Maar wat aten ze dan de andere dagen? En wat heeft een dakloze aan een bloemkool zonder gasstel? We losten dit op en maakten gehele maaltijden klaar met een klein budget en dankzij donaties.

Ook de oudere doelgroep at niet gevarieerd. Met een team van vrijwilligers deden we boodschappen, kookten en wisten af. Allemaal vrijwilligers uit de wijk, moeders die of eenzaam, geïsoleerd of analfabeet zijn. Zonder hen valt alles weg dus ik wilde iets voor hen terug doen, handvatten bieden zodat mensen weer in de maatschappij kunnen terugkomen. Samen met de gemeente bied ik trainingen aan, passend bij wat ieder nodig heeft. Bijvoorbeeld een kookcursus of een BHV training.

Wat hebben we nu bereikt? Mijn vrijwilligers voelen zich wel gezien, maar niet erkend zonder vrijwilligersvergoeding. Dit hebben we opgelost door een samenwerking met stadspas. Op de 100 maaltijden per dag maken wij 150 extra. Mensen met een stadspas betalen €2,50 voor een maaltijd en de overige €5,- vult de gemeente aan. We werken met een begroting. Van het geld van de bewoners doen we boodschappen en met het geld dat binnenkomt betaal ik mijn vrijwilligers uit.

Als iemand die ongewild tien jaar in de bijstand zat had ik nooit verwacht dat ik het zover zou schoppen. Met het delen van mijn verhaal hoop ik dat iedereen toch weer ergens licht aan het einde van de tunnel ziet. Daarnaast train ik nu zelf ook 'buurtbaners' en leer hen: Hoe ga je te werk? Wat kan je verwachten? Wat ik meegeef als tip is praat mét de mensen en niet over de mensen. Verschuif het probleem niet, maar zoek toch een oplossing. De 'buurtbaner' wordt nu landelijk uitgerold en we hebben zelfs aandacht gekregen vanuit Antwerpen. Die zijn hierheen gekomen om te kijken hoe wij hier te werk gaan in onze buurt. Je ziet dat het zich nu als een olievlek uitbreidt. Hoe mooi is dat?!

Sakina Bouyachfar,
sociaal ondernemster